

Pünkösdkor, 2011 kiteljesedő keresztény ünnepén azt hiszem megállapítható, hogy a magyar társadalom elérkezett a kétharmados választási győzelem új állapotának – nem rendjének, mert a válság lényege, hogy ez még nem új rend, és különösen nem rendszer, hanem csak egy új rendszer felé való törekvés – első válságához. Ezt a válságot nem kielégítő egyszerűen a kormány, a Fidesz válságaként leírni, mert éppen az a lényege, hogy az egész társadalom válsága. Benne van a kormány, azokkal együtt, akik a választási győzelmet kivívták és ma is kitartanak akkori döntésük mellett, de benne vannak a régi hatalombirtokosok, megszűnt és még létező pártjaikkal és intézményeikkel, és a mindent elvesztés félelmével a fejük fölött és benne van a passzív nép vagy tömeg is. De benne van a dolgozni és létezni alig kívánó falu, a helyét és szerepét kereső város, valamint az elherdált főváros is. A válság abban áll, hogy senki sem tudja, hogy mi történik vagy, hogy történik-e valami. A régi áll fenn, más töltéssel, más színben, más zászlókkal, vagy valami újszerű dolog, aminek még nincs jellege. És ereje. A bizonytalanság válsága áll fenn. A magyarság nem tudja mi a tét. Ez a válság lényege.

A választópolgár 2009-2010 kampányában elindult egy megutált, hazug kormány leváltásába, hallott célzásokat, miszerint ebből több is kibontakozhat, aztán 2011-ben kapott új alkotmányt, tanúja lehetett forradalminak is mondható intézkedéseknek, amelyeket mind a kormány és elsősorban a kormányfő hajtott végre. A nagy többség örömmel vette tudomásul a bankadót, az IMF-szakítást, a magánnyugdíj-szélhámosság felszámolását, stb. – de mindmáig ebből semmi kézzelfoghatót nem érzékelt. Az élete nehézségein ezek még semmit nem változtattak, mert nem is változtathattak. Ugyanakkor megtanították rá és most az ellenérdekű sajtó bele is beszél, hogy minden változásnak, még egy kormányváltás erejűnek is életszínvonal-emelkedéssel kell járni, mert az az élet lényege, minden politika alfája és omegája. Nem kell ide hosszú távú gondolkodás, építés, több kaja kell, több és jobb autó, több sör. S ez még csak fel sem róható senkinek, mert mindenki valamilyen hiánygazdaságból, szegénységből, vagy a szegénység fenyegetéséből érkezett – ebbe a válságba.

Az a gondolkodás, hogy akármilyen jobblétet csak megalapozással, hosszú távú gondolkodással, munkával lehet elérni, nem pedig választással, még eddig nem találkozott a ma-gyarság nagy részével. Mert itt egyik társadalmi réteg sem találkozott 1945 óta olyan viszonyokkal, amelyben a képességeknek és a teljesítménynek megfelelő munka, kötelességteljesítés a takarékoság és a saját jövő építésének feltételeit is adta volna. 1945-ben a békési református gimnáziumban a legtöbb fiatal tanárnak is saját háza volt, ha másként nem, házassága révén, de amikor nyolc év múlva leérettségiztünk és mindannyiunkat felvettek valamilyen egyetemre vagy főiskolára, már egyikőnk se számíthatott arra, hogy ilyen egzisztencia-teremtésre lesz lehetősége. Még az se, aki a Magyar Dolgozók Pártjához kötötte a sorsát. Mert a kizsákmányolás ebben az országban a szocializmus egész korszaka alatt fokozódott. Persze, hogy éhesek és türelmetlenek az emberek ma, amikor a kizsákmányolás, az eladósítással párhuzamosan, az utolsó nyolc évben hágott a legmagasabb fokra. Honnan tudnák, hogy az előfeltételeit egy majdani kézzelfogható, anyagiakban is realizálódó változásnak előbb meg kell teremteni. Honnan tudná a közember, hogy az IMF diktatúrájának a felmondása egy ilyen előfeltétel. Számára ez csak szimbolikus tény és fél, hogy a hozadékát amúgy is felemészti az elit – mint eddig mindig tette.

A valóság kétarcú. A kormány tele van jobbnál jobb tervekkel, munkaprogramokkal, de még semmit sem tudott elindítani. Az élet nagyon nehéz, sok a bedeszkázott kirakat, a bezárt kisvállalkozás, a vegetálás, nem akar dolgozni senki, sok agyat elszív a Nyugat, rétegek vannak képtelen helyzetben. A családok kaptak szép kedvezményeket, de még nem látunk több babakocsit. Vannak halálos diszkóbotrányok, de nem zárják be sorra a diszkókat kábítószer-terjesztés miatt. Az elszámoltatási biztos a legszorgalmasabb kormánytag, de mintha falra hányná a borsót.

Másfelől viszont elszenvedte és kivédte ugyan a kormány a médiatörvénye miatti támadásokat, de a régi rezsim, a liberális média, részint a kormány egy részének a jóváhagyásával virul, ágál, terjeszti a hazugságot, mérgez és szabadon szítja az elégedetlenséget. Ennek és a régi, rossz liberális demokrácia más elemeinek az aknamunkája és idegenszolgálata pedig azzal a következménnyel jár, hogy a magyarság nem veszi észre az egész világon bekövetkezett alapvető fordulatot, a hazug, liberális demokrácia bukását. Nem veszi észre, hogy az a néhány felsorolt lépés, amelyet a kormány megtett, a bankadótól a nem is teljesen tökéletes alkotmányig, valójában ötvenhat erejű világ-lépések egy kis ország részéről. Új magyar csodákat morog át félrevezető médiája uszításával a mai magyar. Nem veszi észre, hogy „felszállott a páva” –igaz, nem a vármegye házára, hanem a hazug, rossz, idegen érdekű liberális demokrácia, áldemokrácia üvegpalatáira.

Ez a válság nem a kormány által elkövetett hibákból, hanem az elmúlt húsz és ötven év

betegességéből következik. A társadalom nem egy rendszerváltás elszántságával, pátoszával, nem egy hosszú távú, mélyreható, mindent újraszervező változás, nem egy Kossuth-i szabadságharc és forradalom résztvevőjeként éli meg mostani történelmét, hanem hamis történelemként, a régi folytatásaként. Azt hiszi, csak politikáról van szó, mint régen mindig. Talán fél meglátni, hogy az életéről és a megmaradásáról dönt vagy nem dönt. Hiszen ha csak politikáról volna szó, akkor a Fidesz-kormány után jöhetne egy másik kormány, és nem történne semmi. Következhetne egy döntetlen körüli választás, amelyből később alakulhatna a mai ellenzék valamilyen összeállásából egy másik kormány, vagy maradhatna a Fidesz egy átalakult, nagykoalíciós formában. De ilyesmi ma már ki van zárva, csak az emberek nem tudják. Ha ugyanis valami ilyesmi bekövetkeznék, akkor teljes Trianon vagy teljes 56 utáni megtorlás jönne, ami a magyarság végét, nemzetkénti halálát jelentené. A válság többek között abban is áll, hogy a nemzet nem tudja, hogy ennek a tökéletlen kormánynak, ennek a kibontakozó rendszernek nincs alternatívája. És gyakorlatilag sem képzelhető el, hogy Gyurcsányból, Bajnaiból, Mesterházy Attilából, netán Schifferből vagy Vonából valaha kormányfő legyen. Ilyen lehetőséget a történelem egyszerűen nem kínál. Mert a mélyre süllyedésnek is van határa. Mert egy társadalom a biztos halált nem választhatja.

Miben áll tehát a válság, ha a kormányt nem fenyegeti leváltás? A megalapozás elmaradásában. Abban, hogy egy elégedetlen, hitetlen társadalom az egyetlen lehetséges kormányt rövid távú kormányzásra kényszeríti. Abban, hogy beáll a lent és fent régi állapota, megpróbáljuk ugyan csökkenteni az államadósságot és a társadalom eladósodottságát is, de kinnmaradunk a hitelpiacon és a nyomás, az alsó morgás hatására akaratnélkülivé válunk, visszabontjuk magunkat liberálisra.

A válság roncsol. Azért veszélyes, mert egy még lényegében roncs társadalmat roncsol. Elroncsolja magát a kormányt és hátráltatja, sőt esetleg meg is akadályozza radikális intézkedéseinek végrehajtásában. A liberális elitnek, a törpe kisebbségnek „szerzett joga” ez a megakadályozás. A törpe kisebbség elérheti, hogy a kormány feladja a magyar élet teljes átalakításának programját.

Az emberek nem értik, nem fogják föl, hogy a forradalom, a teljes változás feladása maga a nemzethalál. A magyar társadalom eljutott abba az állapotba, amelyben minden szervét meg kell operálni. Amelyben mindent meg kell változtatni az életében, hogy megmaradjon. Ezt pedig a régi, liberális eszközökkel nem lehet elérni. Ehhez radikalizmus kell. Mert a magyarság előtt nem áll másik lehetőség. Trianon katasztrófája, ötvenhat leverése és az utána következő borzalmas emberromlás, majd az első rendszerváltási kísérlet kudarca után nincs más lehetőség, csak a teljes megújulás.

El kell felejtetni azt az egész hamis, álliberalizmuson alapuló demokráciát, azt a piacgazdaságnak mondott rablógazdálkodást, azt a négyévenkénti manipulált választásokon alapuló idegen elit uralmat, ami az utolsó húsz évet betöltötte. Mindent ezzel szemben kell elképzelni. El kell felejtetni azt az Európát, amelyhez csatlakoztunk, amely akkor már nem volt az, aminek hittük és minden egyes embernek magának is meg kell újulnia. Magyarrá kell válnia a magyarnak.

Ebben áll a válság, pontosabban ennek a fel nem ismerésében, amely áthatja magát a kormányt is, a Fidesz egy részét is, és a szűkös mindennapjait élő társadalom úgynevezett jobb és baloldalát egyaránt. Halk, lassan erősödő morgás hallható a mélyből, legtöbben csak az anyagi jobblétük elmaradását, sőt sokszor a megrövidülésüket panaszolják, legyintenek emiatt keserűen, mások az elszámoltatás lassúságát, a sok szabadlábban lévő cégéres gazembert kifogásolják, sokan pedig kapni szeretnének valamit a kormánytól, de nem kaphatnak, mert semmire nincs pénz. Ezekben a morgásokban az fejeződik ki, hogy az emberek a régi, a rendszerváltás óta is gyakorolt módon élik meg az új helyzetet és nem értik, hogy most minden más. Illetve más kellene legyen. Nem látják, mert talán nem is láthatják, hogy a magyarság, szinte akaratlanul, egy ötvenhatos frontvonalba került, mert már az a változás, amit alkotmányával, kormányintézkedéseivel eddig végrehajtott, egy egész Európára kiterjedő forradalom kezdete, amelynek ugyanannyi ellensége és álnok, visszahúzó barátja van, mint ötvenhatnak volt.

Ez a nem-látás a dolog természetéből fakad. A nehéz mindennapjait élő ember sohasem kezdeményez, sohasem lát, mindig csak vonul és öntudatlanul valósít meg. Ha megkérdeznék tőle, akar e forradalmat, „nem”-mel válaszolna –és újratöltené a géppisztolyát.

A kormány valószínűleg le fogja küzdeni a saját válságát, megtisztul és a „rendvédelmi”, a „szerzett jogi”, a szakszervezeti keretek közé plántált idegen erők által előkészített ellenállást is letöri, de ezzel még nem fogja megoldani a mélyreható válságot. Az csak akkor oldódik meg, ha a milliók megértik, de legalább tudomásul veszik, hogy minek a résztvevői valójában. Nem a kenyéren lévő vaj vastagsága a kérdés, hanem a megmaradás vagy a megsemmisülés.

Ennek a széles körű megértésére viszont kevés esély van. Az az embertömeg, amely a Kádár-rendszer és a beteg rendszerváltás húsz éve után itt maradt, erre képtelen. Ehhez elhatározó lépésekre, egy kemény mag erőteljes fellépésére, rendelkezéseire van szükség. Központi radikalizmusra. Mert a válság az eddig felsoroltakon kívül abban is áll, hogy a kormány a liberális demokrácia torz szabályrendszerével kezeli vagy nem-kezeli az ellenzékét, és mindenekelőtt az ellenzék sajtóorgánumait, teret ad és hagyja, hogy ezek fűtsék az elégedetlenség kazánját és külső erők segítségével szervezzék a maguk ellenforradalmát, a

Írta: Csurka István

2011. június 19. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:10

---

kétharmados kormány megdöntésére irányuló aknamunkájukat. A válság most abban is megnyilvánul, hogy az ellenzék tudja: hatalomra nem kerülhet, mégis rombol, pusztán azért, hogy romboljon, akadályozzon, hogy lassítsa, fékezze a nemzeti célok elérését. Ez merőben más, mint ami a parlamenti demokráciákban szokásos. A válság abban is áll, hogy a magyarságot erős külső támadás éri, amely belsőnek álcázva testesül meg.

Hogy világosan lássuk, miről van szó, elég egyetlen példát felhozni. Egy bizonyos bíró, talán egy olyan, akit nemsokára nyugdíjazni fognak, vagy egy fiatalabb eszedésszes szellemű, szabadon bocsátotta még házi őrizetéből is Hagyó Miklóst, akit így a határon sem lehet feltartóztatni, ha megcélozza a Kajmán szigeteki adóparadicsomot. Mi ez, ha nem nyílt ellenforradalmi lépés, amit a régi liberális eljárási törvények és a december 31-ig még érvényben lévő rossz alkotmány tett lehetővé. A bíróság függetlensége, mint fegyver a nemzet igazságérzete és életkilátásai ellen. A válság abban is megjelenik, hogy nem veszi tudomásul sem a kormány, sem a társadalom a csendben folyó élethalálharcot, egy törpe kisebbség makacs, gyilkos, kíméletlen nemzetellenességét, földalatti harcát, a lopakodó ellenforradalmat. Pedig ez tény. Ennek hatalmas médiafelülete van, ez dúskál a javakban, ez élvezi a demokrácia áldásait, amit a kisember nem élvez, ez gazdag és ennek megvannak az idegen erők által fenntartott bázisai. Miért vannak privilégiumai annak az elitnek, amely Aczél György parancsnoksága alatt szerezte jogait? Miért illeti őket az aláásás joga még mindig? Az uralomhoz való jog hány ezer éves?

Demszky miért nem ül? Az MNB elnöke miért van a helyén? A devizahitelezés ordító gazemberségéért miért nincs felelősségre vonás? Vagyis miért nincs forradalom, ha azt mondják, hogy van. Ebben áll a válság.

Csak hogy minderre van válasz. Mert ez a realitás. Ez a válasz. Ez az európai és világrealitás. Radikális kormányzás az egész folyamat veszélyeztetése nélkül ma még nem lehetséges. A kormány az európai és világkörülmények miatt kénytelen a realitásban fontolva haladni, túrni, ha kell, de ezt a nép nem látja, nem láthatja. Ez a válság szurdokméllye. Erről ma sem beszélnek nyíltan. A kényszerekről mindenki hallgatni kényszerül. A nép azt hiszi, alkati hibája ez a Fidesz-kormánynak és nem is akar mást. Mi tagadás, ha Orbán Viktor sokszori magára maradását és a kormány egyes részeinek baloldali kokettálását látjuk, ez nem is teljesen alaptalan feltételezés. A Fidesz–KDNP-nek is vannak régies, liberálisba gyökerezett részei.

Egy bizonyos: némely radikális lépéseket nem lehet tovább halogatni. Olyanokat, amelyekhez nem kell kommentár, amelyek maguktól értetődőek.

Írta: Csurka István

2011. június 19. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:10

A magyarságnak tudnia kell, hogy megváltozott a szélirány. A szél Kelet felől fúj és a kormány ezt jól érzékeli. A nyugat belesüllyedt a maga konzumdemokráciájába és érdemeinek elismerése mellett nyugdíjazásáért küzd. Mi az érdemeit nem akarjuk lebecsülni, de emlékeznünk kell Trianonra és a rossz rendszerváltás sötét kezdeteire, rablásaira. Tudjuk, természetesen, hogy a Kelet politikája sem egyenlő egy karitatív mozgalommal. A saját érdekeink szerint kell döntenünk.

Nem a kormány van válságban, noha változnia kell neki is. Mi magunk vagyunk válságban és le kell küzdenünk. A történelemben vannak pillanatok, amikor mindenkinek önmaga fölé kell emelkednie, hogy megmaradjon. Ez nekünk eddig, hatalmas áldozatok árán sikerült.

(Folytatása következik)